

תנועת העולם הזה — כוח חדש מזמינה את חבריה ואוהדיה עם משפחותיהם להשתתף באירוע המסורתי

הפיקניק השנתי הגדול

אשר ייערך ביום שבת זה, 4 בנובמבר, בחורשה שמאחורי בית-חולים „אוגוסטה ויקטוריה“, על הר הזיתים, בירושלים המזרחית.

היציאה במרכז, מתל-אביב, כיכר מלכ־ישראל, בשעה 9 בבוקר. המיפגש בחורשת „אוגוסטה ויקטוריה“ בשעה 11 לפני הצהריים. בשעה 11:30 ירצה המדריך מרדכי סופר על ירושלים ואתריה. בין 12:30 ל-14:00 יערכו המשתתפים את הפיקניק בחוגים משפחתיים או חברתיים.

בשעה 14:00 —

שיחה עם ח"כ אורי אבנרי

נקודת-השיא: פגישה עם אישים ערביים, שהוזמנו לשיחת-היכרות עם משתתפי הפיקניק.

במידה שהזמן ירשה זאת — תיערך הופעת אמנים לסיום המיפגש.

אורחים שירצו לנסוע בתחבורה מאורגנת, יתרכזו בשעה 8:30 עד 9:00 בכיכר מלכ־ישראל. נא להירשם מראש אצל שלמה במזכירות התנועה (טלפון 30135, ת.ד. 136, תל-אביב).

בבתי

ביום חמישי, 2 בנובמבר, בשעה 8:30 בערב, באולם יהודית (רחוב ירושלים 10), ירצה:

שלום כהן

על הנושא:

השלום יכול לבוא מחר

ויענה על שאלות הקהל

חברים ואוהדים מיפו וחולון מוזמנים.

בפתח-תקווה

האסיפה שנקבעה ליום שלישי, זה, תתקיים ביום שלישי, 7 בנובמבר, בשעה 8:30 בערב, במסעדת הנשיא, (רחוב שטמפר 13), ירצה:

צבי ידידיה

על הנושא:

פדרציה פירושה שלום

ויענה על שאלות הקהל

במדינה

הומור

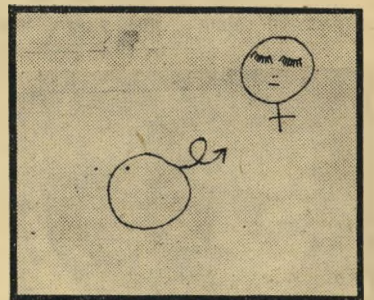
גבר ואשה

זיגמונד פרויד טיפל הרבה בסמלים. כמה מהם הוא המציא בעצמו, אחרים הוא לקח מן המוכן. בין אלה היו שני ציורים פשוטים, המסמלים גבר ואשה. סמל הגבר הוא עיגול שבראשו מזדקר חץ; האשה היא עיגול שבתחתיתו תלוי צלב.

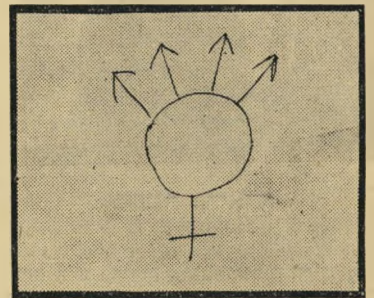
למעשה, מקובלים כיום סמלים אלה בי-עולם המדע בכללותו כסימני זיהוי של שני המינים. אך מעטים יודעים, כי מקורם בי-אלכימיה — הטרומדע שהחל בסין במאה החמישית לפני הספירה, התפשט ליוון והגיע לשיאו בימי הביניים.

האלכימאים השתמשו בסימנים אלה כדי לציין ברזל (חץ מזדקר) ונחושת (צלב תלוי). השבוע ביקשו בעלי קולנוע תל-אביבי ל-עשות בעזרתם זהב.

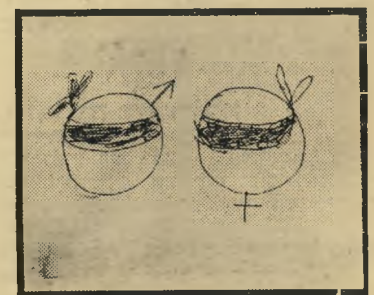
יצרני הסרט האנגלי תקלה בירח הדבש עיטרו בסמלים אלה את ציורי הסרט ואת פירוטמו. הפירסומאי אביגדור פרי קפץ על הרעיון, ערך בין מבקרי הסרט תחרות הומוריסטית. הם התבקשו להשתמש בשני הסמלים — ובדמיונם הפרוע ביותר. שלוש היצירות המצטיינות:

התבובב המיסכן

נימפומנית

האהבה היא עיוורת

דרכי-חיים

האיש

שלנו

בתנובה

יש אנשים שהגורל מועיד להם את ה-קאריירה הנכונה: שרים, שליחים, אלופים ובלשים.

יש אנשים אחרים שנאלצים להסתפק בקאריירה צנועה: פקיד, שרברב או חלבן. אחד מאלה האחרונים הוא שמואל מילר, חלבן מצפון תל-אביב, בשנות הארבעים של חייו.

אלא שלמילר באה ההזדמנות למלא את שאיפתו האמיתית בחיים — ולשחק, ולו פעם בלבד, את תפקיד הבלש. השבוע, הביאה התקרית את מילר לבית-

המשפט — בתור עד, ושני צעירים מתל-אביב לספסל-הנאשמים. הגבורה והצמזום. העניין החל כשמילר ישב על המרפסת של ביתו שבצפון-העיר, אכל ענבים ונהג.

לפתע שמע צריחה מביתו של השכן שממול, פיטר הירש (70): „גנבים! הצילו!“ צעק הזקן.

אומנם לא נגנב דבר — אך נדמה היה לזקן שמישהו חדר אל ביתו.

על ההמשך סיפר, השבוע, הבלש החובב לשופטת הדסה בן-עז:

„ראיתי שני צעירים שיוצאים מפתח הבית. אחד גבוה, שני נמוך יותר.

„הורדתי את סיגוריה-חלבן, ורצתי אחריהם. כל הדרך עקבתי אחריהם. וכשהם נפרדו, התלסתי לעקוב אחר הנמוך יותר.

„בתחילה הוא רץ — ואני רצתי איתו, אבל במדרכה השנייה המכוניות הסתירו אותי יפה.

„אחר-כך עבר להליכה רגילה. לבסוף נפגשו השניים שוב והמשיכו ביחד.

„אחר-כך נעצרו השניים וקנו פלפל. אז ראיתי ניהת-משטרה, עצרתי אותה, וסיפרתי הכל.“

שיכנוע ושרדוק. השוטרים שוכנעו — ועצרו את שני הבחורים.

הם אף הובאו לבית-המשפט כחשודים בניסיון לבצע גניבה.

אם אומנם יורשעו, תלוי, כנראה, בשאלה אם כושר-השכנוע של החלבן שווה, לפחות, לכושרו כשרלוק הולמס חובב.

משפט

הקלף

המכריע

משך שנתיים ימים עבד מאיר בן-הרוש (23) במפעל תאריגה של אריה וולובסקי (31). הוא עבד בחריצות ומסירות אבל מדי פעם הסתכסך עם מעבידו.

כשהמריבות פרצו בתכיפות יתירה, פיטר וולובסקי את בן-הרוש אבל לא שילם לי פיצויים.

שבוע לאחר פיטוריו דרש בן-הרוש את הפיצויים המגיעים לו, ואז הציע לו וולובסקי שיחזור לעבודה. הוא לא רצה להפסיד פועל טוב.

בן-הרוש הסכים ובין השניים סוכם בעל-פה שבן-הרוש חוזר לעבודה בתנאים חדשים תוך שמירת החוק והזכויות.

עד שבוע שנים. האידיילה נמשכה שלושה שבועות. המריבות פרצו מחדש ובן-הרוש עזב את העבודה בדרשו פיצויים.

וולובסקי התעקש. הוא לא רצה לשלם פיצויים. ובפרט לאחר שבן-הרוש עזב את עבודתו מרצונו ולא פוטר.

בן-הרוש חשב אחרת ופנה אל עורך-הדין משה אלוני, שיגיש תביעה משפטית.

במהלך המשפט שלף אלוני את הקלף המכריע, הסב את תשומת לב השופט לחוק החדש (משנת 1963) הקובע: „אם אדם פוטר מעבודתו ומחזר על זכותו לפיצויים — ויתור כזה יהיה ברתוקף רק אם הוא נעשה בכתב וצויין במפורש שהוא מתייחס לפיצויי-פיטורין.“

נוכח ראייה משפטית זו קיבל השופט את התביעה, הורה לשלם את פיצויי-הפיטורין. בגור-דין זה יצר השופט, שלום רוזנפלד,

תקדים משפטי חשוב: כל מפוטר שלא קיבל פיצויים לאחר שויתר עליהם בעל-פה, יוכל לתבוע את מעבידו לשלם לו פיצויים, בתנאי שלא עברו שבוע שנים מיום פיטוריו.

לשון

זה בסדר

לא כל שם-משפחה שנשמע כשם לועזי הוא באמת כזה. את ההוכחה לכך סיפק ה-שבוע חוקר לשון חיפאי, משה חנינא אשל.

הוא פירסם מחקר בו הראה כי כמה מן השמות הלועזיים ביותר אינם אלא שמות עבריים טהורים.

השם בלוק, למשל, אינו אלא ראשי ה-תיבות של ברי-לבב ונקי-כפיים.

ועכשיו ברור גם מדוע שר הסעד, הד"ר יוסף בורג, לא עיברת את שמו. כי כבר יש לו שם עברי: בורג זה, בסך הכל, בני רבנים גאונים.

הלבץ זה הלחיים בני צדוק; וקהם — ורע קודש המה; קבק — קדוש בן קדוש.